

[Socialministeren.]

indebærer, at der under det videre arbejde kan vise sig problemer, der gør, at planerne må korrigeres på forskellige punkter. Det var imidlertid mit indtryk af den debat, der fulgte efter min redegørelse, at partiernes ordførere fandt fremgangsmåden rigtig, idet man derved fik bedre tid til at overveje reformens hovedlinier.

Det nu foreliggende lovforslags indhold svarer imidlertid i alt væsentligt til indholdet af min redegørelse, og jeg skal derfor i dag nøjes med at ridsse hovedlinierne i lovforslaget op.

Grundlaget for arbejdet med lovforslaget har været socialreformkommissionens 1. betænkning, der dels behandler spørgsmålet om ændringer i den administrative struktur på det sociale område og dels behandler spørgsmålet om en dagpengereform.

Med vedtagelsen i sidste samling af lov om styrelse af sociale og visse sundhedsmæssige anliggender og vedtagelsen af lovforslaget om en almindelig sygesikring, som jeg håber vil ske inden sommerferien, vil en væsentlig del af forslagene i socialreformkommissionens 1. betænkning være gennemført. Med gennemførelsen af disse forslag vil der således være skabt de rammer, inden for hvilke det er muligt at udvikle et socialt system, der kan imødekomme den socialpolitiske målsætning om en samling og forenkling af det sociale system og om forebyggelse og revalidering.

Med vedtagelsen af det her fremsatte lovforslag, hvis gennemførelse vil betyde væsentlige forbedringer på dagpengeområdet, vil den anden centrale del af socialreformkommissionens 1. betænkning være ført ud i livet. Tilbage står så spørgsmålet om etableringen af en social ankeret, som der arbejdes med i socialministeriet. Eftersom det kun er ca. 1½ år siden, at socialreformkommissionen afleverede sin betænkning, synes jeg man må være tilfreds med det tempo, hvorved kommissionens reformforslag er blevet gennemført.

Den målsætning på dagpengeområdet, som lovforslaget giver udtryk for, kan kort sammenfattes i 3 hovedprincipper. Dagpengeordningen bør omfatte hele den erhvervsaktive del af befolkningen. Dagpengene bør ydes efter de samme regler uanset om årsagen til indtægtstab skyldes

sygdom, en ulykke på arbejdspladsen eller fødsel. Ydelserne bør i højere grad, end tilfældet er i dag, svare til den enkeltes mistede indtægt.

Med forslaget om, at den kommende dagpengeordning skal omfatte hele befolkningen, vil en meget væsentlig mangel ved det nuværende sikringssystem være afhjulpet. De forskellige erhvervsgrupperes sikring er i dag højst uensartet — og i mange tilfælde også meget utilstrækkelig. Lønarbejdere er sikret dagpengehjælp fra dagpengeordningen for lønarbejdere. Funktionærer, medhjælpere m. fl. er nok sikret løn under sygdom, men kun til afskedigelse kan finde sted, og en efterfølgende overgang til dagpengehjælp fra lønarbejderordningen er betinget af, at den pågældende er medlem af en anerkendt arbejdsløshedskasse. For de selvstændige erhvervsdrivendes vedkommende er det helt overladt til den enkelte at sikre sig ret til dagpengehjælp i tilfælde af sygdom.

Navnlig i de længerevarende tilfælde vil samfundet i de fleste tilfælde være nødt til at hjælpe de mennesker, der af den ene eller anden grund ikke er sikret dagpengehjælp på anden måde — dvs. efter anden lovgivning, der primært har et andet sigte. Dette er i sig selv utilfredsstillende både socialt og administrativt, men det indebærer også, at hjælpen ofte først ydes, når indtægtstab har medført sociale problemer, som det er dyrere for samfundet at afhjælpe.

For arbejdsgivere, der har ansatte med funktionærstatus, betyder ordningen endvidere en risikoudjævning, idet arbejdsgivere, der udbetaler løn under sygdom, får ret til den ansattes dagpengehjælp. Dette vil især være af betydning for den mindre arbejdsgiver, der beskæftiger en enkelt eller nogle få funktionærer. For lønmodtagerne vil ordningen betyde, at arbejdsgiverens tilskyndelse til at afskedige en ansat, der er syg, bliver mindre. Det er endvidere mit håb, at forslaget vil støtte bestræbelserne for, at flere kan opnå funktionærstatus.

Jeg har også bemærket mig, at man fra arbejdsgiverside har givet udtryk for, at den her foreslåede ordning vil kunne formindske arbejdsgivernes betænkeligheder ved at ansætte ældre funktionærer, hvor der jo er en større risiko for, at der kan opstå længerevarende sygdomstilfælde. Ikke mindst